

najdejo nad lastno glavo na tesni polici med štrenami, kjer je spravljal zanjke za ptičji lov. Oče pristavijo stol in ko ga jemljejo izmed štren, govore: »I, kako je vendar prišel otrok po steni gor tako visoko in zlezal na tako tesno polico!«

Jurček je bil že kakih devet let star in spal je v senu na hlevu. Ker je pa ponoči večkrat okrog lazil, se mu primeri enkrat, da stakne ravno luknjo v stropu nad hlevom. Luknja je luknja; Jurček se je volu za lojtro pokladal. Udaril se ravno ni, pa pretresel se je vendar toliko, da se mu je zdelo, da ne leži ravno na svoji postelji. Hlapec mu je prišel v pomoč, ko ga je zaslišal in videl, kaj in kako se mu je prigodilo.

Neko noč okrog polnoči vstane Jurček in gre čez dvor ter potrka s pestjo na dvorna vrata. V veži sta bila teta in učenec latinskih šol, ki je bil doma. Žgali so ravno žganje iz medicine in torej celo noč čuli. »Kdo je?« vpraša teta, ko čuje trkati. »Jaz,« zavrne Jurček. »I, kaj pa hočeš?« vpraša učenec in dobi za odgovor: »I, kar koli!« Vrata se odprejo, Jurček stopi v zašarjeno vežo, se prav lepo ogiblje vsega, kar mu je bilo na poti, gre v izbo, si poišče čevlje, jih obuje ter se vrne zopet skoz vežo na dvor. Na tetino vprašanje: »I, kam pa vendar greš?« odgovori: »I, kamor koli!« Zjutraj pride Jurček h kosilu ves zamišljen, nekaj časa tiho sedi in pogleduje pod noge; potem pa se oglasi ter reče: »To je pa vendar čudno!« — »Kaj je čudno?« rečejo oče. Jurček: »Prav dobro vem, da sem sinoči čevlje sezul; Bog ve, kako to, da sem obut vstal!« Oče: »Ker si obut spat šel; na nogah ti čez noč niso zrasli.« Teta: »Ali ne veš, da si prišel na dvorna vrata? Ko sem ti odprla, si šel v hišo, si se obul in šel spet spat. Le čudim se, kako si čevlje poiskal.« In to je bilo res največje čudo, kajti pod klopmi je ležal velik zagreb starih in novih čevljev in škrpetov na urbas, na kveder in na durhnat. Jurček pa je zvečer svoje čevlje tako spravljaj, da jih zjutraj ni mogel nikoli najti. Če je tudi že enega obul, drugega je bilo treba še pod vsemi klopmi iskati. Resda, mati so ga velikokrat karali zaradi tega, pa medtem so mu vendar še iskati pomagali.

Preteklo še ni štirinajst dni po tej prigodi, ko zapusti Jurček zopet svojo posteljo. Tokrat ga je vzdignilo vrabčje gnezdo. Gre čez dvor, spleza na veliko kislarico, ki je stala v vrtu zraven vodnjaka, pobere jajčeca iz gnezda in se vrne proti hlevu. Ko pride na dvor, mu pade iz rok eno jajce in ta prigodek ga zbudi. Spomnil se je potem toliko, da se mu je sanjalo, da je vrabcem jajčeca pobiral na veliki kislarici in prepričal se je zjutraj, da je bilo gnezdo prazno.

Drugo noč vstane, gre na sosedov vrt ter spleza na veliko hruško, kjer so gnezdile vrane. Hoče pobrati mladiče, ali huda starka ga je zbudila. Čudno mu je bilo, ko se je zbudil; ni se koj zavedel, kam da je prišel.

(Glasnik Slovenski 1859/I, str. 93—95.)

POPOTOVANJE IZ PAZINA V TRST

Bil je cvetni teden, ko sem se selil iz Pazina v Trst. Jutranja zarja je objemala plešaste glave okoli stoječih, od hudournikov razoranih gričev; posamezna drevesa in grmiči so imeli zeleno obleko in cveteče krone, iz katerih je donela živa pesem drobnih slavcev v slavo dobremu Očetu, ki je zopet zemljo odel z milo spomladjo. Le v sencah visoke Učke gore je životarila še zima, pa tudi ondi jo je morila že pomladna sapa. Čez tri leta sem bival v Pazinu,

od katerega sem sedaj slovo jemal. Solza mi je kanila na lice, neka bridkoba je napolnila moje srce, ko mi zgine izpred oči mesto in dim, ki se je valjal nad njim v tihem, jasnem ozračju, vstajaje iz belih dimnikov. Nejasne misli so mi mračile čelo in lice in vezale jezik. Zapustil sem to mesto, kdo ve, če ga bom videl še kdaj; kdo mi oznani, kaka usoda mu je namenjena: ali ga bo gojila sreča na svojih prsih, bo li zraslo veliko in slavno; ali bodo tulili nad njim sovražni viharji ter ga podrli v grobljo in zbrisali njegovo ime iz zgodovine sveta? Rojile so mi pred očmi njegove kreposti in slabosti, kar sem jih videl in doživel, kakor rojijo buče iz ulja na ajdovo pašo ob jasnem, mirnem jutru. Žalilo me je, da se nežni spol le prerad poprijema novih šeg, katere veleva moda; da nekateri razsvetljeni možaki vso svojo slavo v tem iščejo, da sovražijo domači jezik in do nebes povzdigujejo italijanščino. Pa znebimo se teh mračnih obrazov, ker sonce sije tudi na to mesto, in ravno danes posebno prijazno. Tudi tukaj sem spoznal može, katerih srca gore za vsako dobro reč.

V takih mislih zapazim poleg ceste starca, sedečega na sivi skali. Znan mi je bil njegov obraz; tudi pred tremi leti, ko sem se selil tu sem, je sedel na tem mestu in kakor danes drobil z železnim kladivom trdo kamenje. Pešala in slabela je že takrat njegova roka, ker se je upirala in ubadala že blizu osemdeset let za vsakdanje potrebe. Pač da je bila nekdanj krepka, ko je še nosila oster meč po razdraženem svetu v krvave vojske; ali danes, kako slabi, kako nerado se drobi kamenje pod kladivom! O stavec, kaj si zaslužil, da si se ubijal po svetu! Nemila sreča te je telebnila na stara leta na trdo skalo, da si služiš z železnim kladivom pičel košček kruha poleti pod pekočim soncem, da prosiš pozimi vbogajme usmiljene ljudi. Milujem tvojo usodo, akoravno nisi tako nesrečen kakor oni bogatin, ki se redi od krvavih žuljev ubogega lačnega kmeta ter mu posojuje na napete obresti denar, poslednjič pa mu poda beraško palico v roke ter sune plakajočega z bosimi in nagimi otročiči čez hišni prag. Ti pričakuješ mirno dneva, ki ti bo zaprl trudne oči in te rešil iz težav in nadlog; ali oni trepeče pred uro, v kateri se bo moral ločiti od svojih ljubljencev, krivično nagrabljenih kupov. Zbogom, stavec, nič več se ne bova videla na tem krivičnem svetu.

Medtem ko tako modrumem, zapoje zvon iz stolpa vaške patrone zarezke ter vabi k najsvetejši daritvi vaščane. Dvignem oči ter se ozrem na to selo, kamor me je marsikdaj za mizo povabil postrežen gospod in drug prijatelj, kjer sem se marsikatero lepo uro pogovarjal o domačih rečeh in napival zdravice vrlim rojakom. Ali kolo drdra hitro naprej in kmalu mi zaprejo griči tudi ta kraj, iz katerega so ravno nosili angeli na zlatih perotih prošnjo kvišku k najvišjemu Gospodu za srečno moje popotovanje.

Pot me je peljala dalje, sedaj po golem griču s skalami nasutem, ki so ležale okoli raztresene, kakor bi jih bila neka silna roka sem nametala, zdaj po zeleni dolini med njivami in vinogradi. Opazil sem, da se je medtem, ko sem bival v Pazinu, marsikatera pustota predelala v rodovitno zemljo; ali veliko več sveta še čaka marljive roke in krepke volje; posebno gozdov bi bilo treba, katerih pa ni ravno tako lahko zasaditi; v nekaterih krajih bi bilo to celo nemogoče. V poslednjih letih se je mnogo govorilo in marsikaj pisalo o tej reči, tudi storilo se je nekoliko: več občin si je napravilo drevesne šole, marsikje se podučuje mladina, kako zasajati drevesa, kako pridelovati svilo; ali vse to ne bo pogozdilo Krasa, potreba bi bilo krepkejših moči in skušenih glav. Ko tako premišljam, se obrnem k vozniku ter ga nagovorim:

»Ne zamerite, da pokaram vas Istrane, ker vam je premalo mar za pozgodovanje gole zemlje; koliko bi se je dalo v prid obrniti, ki sedaj ne rodi čisto nič!«

»Gospod moj,« mi odgovori, »zemlje imamo dovolj obdelane za življenje, tudi drv je še za kurjavo; ali suša, suša, ta je naša šiba.«

»Ali gozdovi,« mu pravim, »vam bi zljajšali to šibo, ker vlečejo nase mokroto in oblake; gotovo bi bilo več dežja, ako bi bili pogozdeni vaši griči. Ali niste nikoli premišljevali, kako da je to, da v bližnji Čičariji tolikokrat dežuje, pri vas pa sonce sije. To je vse zato, ker so ondi veliki gozdovi.«

»Morebiti imate prav,« spregovori voznik, »jaz tega ne vem; ali pomislite, kako bi bilo mogoče toliko in tako skalovite zemlje pogozditi; kjer ne rase trava, kako bo raslo drevo! To je že res, da bi se dalo tu in tam kaj storiti, ali koliko truda in denarjev bi to stalo!«

»To je, da,« mu sežem v besedo, »saj tudi ne mislim, da bi se moralo vse v nekaj letih storiti; počasi bi se vendar moglo mnogo opraviti; še polž prileze čez plot, kako bi se človek bal dela in truda!«

»Preden bi dorasli gozdi,« se oglasi na moje besede, »bi bili že mi vsi v krtovi deželi; kaj bi imeli od tega, da smo pogozdovali? Naši starci niso sadili gozdov in so živeli, tudi mi živimo, čeravno slabo, naj skrbe tudi naši otroci, kako bodo živeli.«

»Ako bi bili vsi ljudje takih misli,« mu odgovorim, »bi bilo zelo žalostno na zemlji; puščava bi bila naša zemlja. Bog je dal človeku gospodarstvo čeznjo, da bi jo v svoj prid obrnil in si iz nje pridobil, kolikor je v njegovih močeh. Naša dolžnost je, da skrbimo tudi za zarodnike, da ne bodo nas dolžili, da smo bili nevedneži in nemarneži. Vi, ki daleč po svetu pridete, ste lahko opazovali v drugih deželah, kako vse bolje gospodarijo ondi, kakor vi, Istrani.«

»Pa imajo boljšo zemljo; videl sem velike ravnine okoli Ljubljane in na južnem Štajerskem; ali ondi je delo lahko, pri nas pa težko, težko!«

»Vaša zemlja je bolj rodovitna od one pri Ljubljani, tudi sonce ima pri vas več moči, to veste sami; da tudi prvega ne trdim tako tjavendan, vam le to povem, da sem se čudil vaši pšenici lansko leto, ki je imela tako klasje, da takega še nikdar nisem videl na Kranjskem. Videl sem pa tudi, da je na vsaki njivi stokrat več plevela kakor pšenice. Ker pri vas nobeden ne pleve, tudi ni čuda, da za seženj vsaksebi stoji ena bilka od druge. Kaka zguba je to! In kako vi gnojite njivam? Nekaterim malo in slabo, nekaterim celo nič! In pri vsem tem rodi zemlja toliko, če ne pritisne huda suša.«

»Kje ste se vi učili kmetijstva,« se posmeje, »da to vse tako veste; naših gospodov nisem nikoli slišal o tem govoriti.«

»To je ravno žalostno, da je vaši gospodi premalo mar za to,« mu odgovorim. »Kmet dela po stari navadi, kakor je delal njegov oče; svetov, posebno če jih daje gospod, ne poslušá rad, ker si misli, kaj bo vedel ta lahkoživec, ki še nikoli ni prijel za motiko. To je že tako. Pri vsem tem bi imel vendar gospod kmetu v zgléd biti, tisti posebno, ki ima lastno kmetijo. Kmetova moč je v marljivi roki; gospodova bi imela biti v glavi. Ko bo kmet z lastnim očesom videl in z lastno roko potipal, da mu je to in to v prid in dobiček, se bo počasi boljšega poprijel in opustil staro navado, čeravno z nekako nevoljo — navada je železna srajca. — Vi pravite, da niste slišali vaše gospode o gospodarstvu govoriti; tudi jaz bi morda ne bil slišal, ako bi sam ne bil te reči sprožil včasih.

Prepričal sem se — žal mi je, da je tako —, da je le preveč vaše gospode, ki misli, da je priprosto pogovarjati se o rečeh, ki se tičejo gospodarstva. To kaže neko jalovo omiko, izhaja pa tudi od tod, ker se vaša gospoda ne peča z gospodarstvom sama, ampak najame kolone, da ji obdelujejo posestvo.«

»Zakaj niste kmet ali posestnik, ker vam je toliko mar za kmetijstvo?«

»Človek, ki ima glavo na pravem koncu in blago srce v prsih, ne vpraša za stan, ampak govori, pomaga in dela ondi, kjer vidi, da more koristiti, naj bo že kar hoče. O tem ni razločka med stanovi, domačini in tujci. Kdor misli in dela drugače, nima poštenja v sebi.«

Hij! hij! požene voznik par konjičev ter švigne z bičem po njuni koži, ko dospemo med tem pogovorom vrh strmega klanca in se cesta nekoliko nagne. Hij! hij! kričita otroka v kočiji, iz katere se ozirata in me vedno povprašujeta, kje je morje in Trst, o katerima sem jima že poprej veliko povedal. Tudi jaz sem se oziral po okolici, in da sem jo mogel bolje videti, sem sedel k vozniku, čeravno je sonce hudo pripekalo in se valil prah izpod konjskih kopit. Do Vižinade nisem videl nič posebnega. Vozili smo se s klanca v dolino, iz doline v klanec; na desnici in levici so se menjale goličave z njivami in travniki, z vinogradi in grmovjem. Na Vižinadi pa se je odprl krasen pogled na desno stran. Prvikrat v svojem življenju sem videl pinjole. Košata krasna drevesa so podobna borovcu, pa so mnogo lepša, tudi njih sad je podoben borovčevemu, le da je veliko debelejši in lepši in da hrani v sebi jedra, ki pridejo večkrat na mizo, posebno v poticah in enakih rečeh. Ondi na strmem griču je stal Motovun, in od tam do sem so kvišku kipeli lepi griči, mnogi lepo obdelani. Spodaj v globoki dolini se je vila reka Quieto skoz motovunski, najiminitnejši gozd istrske dežele. Na oni strani je stalo strmno orjaško gorovje, tu in tam obraščeno, tu in tam je pa kazalo veličanska kamnita rebra. Idiličnost je prebivala v dolini, boginja veličanske epike je vdihnila svoj obraz v krasno gorovje. Ta pogled mi je očaral oko in napolnil prsi z nekim neizrekljivim čutom, ki tira dušo na močnih perotih v neskončne višine pred kolena stvarnikova, visoko nad šum in hrum s solzami in s krvjo napojene zemlje, kjer ne vidi sebičnosti, nečimrnega slavohepja, nenasitnih strasti njenih prebivalcev. Molče sem upiral nestanovitno oko zdaj v dolino, zdaj v goro, medtem ko je moja misel jadrala z razpetimi jadri visoko pod sinjem nebu in pozabila reve in nadloge, ki tarejo tu doli Adamov rod.

Ko se nekoliko streznim, pretrgam molk ter rečem vozniku:

»To je tedaj toliko imenitni Motovunski gozd; pozna se koj, da je cesarski, sicer bi bil morebiti zginil za poslednji štor.«

»Tako je,« mi odgovori, »gozd je res lep, tu je še hrastov za kako barko, pa sekati ne smejo v njem drugega, kakor tisto, kar jim dovoli gosposka.«

»Vendar vidim,« mu sežem v besedo, »dosti lepih skladovnic tukaj, in kakor sodim, vozijo ta drva na morski breg, ker stoji tukaj ob reki več ladij; menda nimajo drugega namena.«

»Da,« se oglasi rdečelasi voznik, »vse to pojde v Rovinj. Od tod se zvozi veliko drv na Primorje. Od kod bi jih sicer dobivali Primorci, ker ondi ni gozdov?«

»Zato jim pa tudi skoro vsako leto na polju vse zgori,« mu rečem.

»Kaj se če, kdo more za to? Vse ne more nikdar prav biti.«

Pri teh besedah skoči z voza, ker smo prišli na ono stran doline in je jela pot zopet močno navkreber iti. Tudi jaz stopim na tla ter korakam po strmi cesti med prijaznimi oljkami navkreber. Na vrhu zapazim ob cesti tablo in na njej besedo »Crassizza«. Ne čudi se, dragi bralec, tej besedi; mogel bi ti podati polno bisago takih in še boljših besed. Pa tudi ne reci, da ni laška; porok sem ti, ako bi se ti predrznil trditi, da »Gherdosella« ni laška beseda, da te porine kak možak s temeljitimi »contra demonstrazioni« v mrak grdoselskega slovečega blata.

Krasica stoji na visokem brdu, ki se vzdiguje polagoma od morja sem. Lepotijo ga krasni oljčni gaji. V globini se odpira sinje morje na levici, pred obličjem stoji na najvišjem holmcu mesto Buje. Po vsej pravici se pravi temu mestu »Krasica«, ker ga je narava z vso skrbjo okrasila. Tik ceste stoji cerkev in farovž. To mi je ustreglo, da sem mogel pozdraviti vrlega našega rojaka, gospoda Ferjana, ki je tukaj plován (fajmošter). Ali nisem se utegnil muditi, ker se je dan že prevalil čez poldne, mudilo se je meni in vozniku. Odrinemo torej naglo naprej, da pridemo poprej v Buje in utolažimo želodce, ki so v svoji nevolji začeli kruliti.

V Bujah smo bili za dobro plačo dobro postreženi; ali smo morali čakati poldrugo uro na južino. Tako mi je bilo mogoče ozreti se nekoliko po mestu. Najbolj mi je dopadla lepa farna cerkev, ki se sme med najlepše v Istri šteti; tudi pogled na krasno okolico je tako veličanski, da malo takih. To pa mi ni bilo preveč všeč, da me je povsod spremljalo nekoliko kop sitnih otrok, ki so s silo terjali miloščine.

Ko okrepčamo svoja telesa, odrinemo dalje. Cesta se je nagnila in šlo je vedno navzdol. Kmalu zagledamo velike piranske soline, ki so bile že bele. Tukaj se pridela na leto okrog 800.000 centov morske soli, in moglo bi se je več pridobiti, ako bi bilo potrebno. Če je solinarji več napravijo, kakor je terja vlada v tistem letu, se tista, kolikor je je več, vračuna za prihodnje leto ali pa se utopi v morju. Ob cesti je stalo gosto zeleno grmovje in veliko rumenokljunih kosov je frfotalo sem ter tja po njem. Pod nami je ležala lepa plodovita Koprška dolina, polna zelenobeljkastih oljk in vinorodnih brajd. V sinji daljini sta kazala svoji sivi glavi očak Triglav in plešasti Grintovec, ki se vidita tudi z višav nad Pazinom. Srčno sem pozdravil to dvojico starih očakov, na katera sem se tolikokrat oziral, ko sem skakal v detinskih letih še doma okoli očetove hiše in po bližnjih poljih med rumeno pšenico in belkasto ržjo; srčno sem ju pozdravil, ker gledata molče slovenski narod od časov, ko se je naselil ob njunem podnožju, ker sta videla njegovo srečo in nesrečo in slišala njegove vriske in joke. Ali sence so rasle naglo, zatonilo je sonce; še je poljubovala večerna zarja glavi tema orjakoma, ali kmalu je tudi ona ugasnila; potem je vzel tihi mrak zemljo v svojo oblast; vedno bolj jo je zavijal v temno svojo perut in jo zagrnil poslednjič v nočno temoto.

Stalo je že morje pred nami; čisto in gladko ko zrcalo je obrazovalo celo pobrežje, kakor da bi hotelo vabiti ljudi v goljufivo svoje naročje. Za tem gladkim zrcalom so se belili v lunini svečavi zidovi koprski ter so kipeli sredi morja kvišku kakor grad morskih duhov. Tu noter nas je peljala cesta med napojenimi solinami. Ko stopim raz voz pred gostilnico, zapazim na pragu stoječega gospoda, in ko se mu približam in mu voščim dober večer, vidim, da je stari moj prijatelj, vrli rodoljub B... Ne bom ti pravil, dragi bralec, kako me je to oveselilo, tudi mi ni treba omeniti, da sva si imela mnogo po-

vedati, da sva se pri poliču ali poličih ola pogovarjala pozno v noč, da ne rečem do zgodnjega jutra. Človek, katerega vodi usoda po svetu okoli, hrepeni močno po starih prijateljih; njegovo veselje je torej veliko, ko naleti pod tujim podnebjem na prijatelja, ki je z njim eni misli in enega srca. Koliko si imata povedati, kako rada bi ustavila sonce na nebu in zakasnila uro bridke ločitve!

Ko vzamem slovo od njega in napijem zdravico vsem vrlim rojakom, se podam k počitku in zaspim naglo, ker sem bil truden po celodnevem popotovanju.

Beli dan me zbudi. Vstanem hitro, pomanem si oči, pogledam na uro, ki je ravno šest kazala, napravim se ter hitim gledat k svoji družini. Bila je že na nogah, otroka že vpijeta: »Hij! hij!« Hoteli smo ob šestih dalje odriniti, ali neko naključje prejšnjega dne nas je zadrževalo do pol osmih. Vozniku se je bila pretrgala zavornica in manjkalo ni dosti, da nismo šli po najkrajši poti v globoko dolino; bilo je tedaj treba nove in morali smo čakati kovača. Ta okoliščina mi je dala priložnost, da sem se mogel nekoliko ozreti po Kopru. Pozna se koj, da je bilo to mesto nekđaj pod benečansko vlado, ker se nahajajo še na mnogih hišah iz skale izsekani levi. Najbolj mi je dopadla velika cerkev, ki stoji na temenu nizkega griča; cerkveni zvonik moli visoko iznad zidovja in se vidi daleč okoli.

Ob pol osmih odrinemo proti Trstu. Jutro je bilo lepo, ali morje je metalo valove od juga; vedel sem torej, da ne bomo imeli stanovitnega vremena. Kmalu se je jelo mreniti nebo, za morjem so se vzdigovali kodrasti oblaki, najmanjše sape ni bilo in soparica je pritiskala hudo. Vse je kazalo na dež. Ko se pripeljemo bliže Trstu in ugledamo sto in sto kampanij v tržaški dolini, nas srečujejo marljive Brškice, vračaje se iz Trsta, kamor tovorijo s kruhom. Suvale so sem ter tja in poganjale osle s palico v roki ali so dremale sede na oslih. Ta pogled me je spomnil hrupnega življenja v Trstu; zdelo se mi je, da se vračam iz kake samote, ko vidim to živo gibanje. Ravno ko se pripeljemo v Trst, se ulije dež z viharjem. Bilo je tedaj treba priti pod streho, v trebuhu je tudi že poldan zvonilo. Stopimo v gostilnico, kamor sem zahajal že v prejšnjih časih. Čez kake pol ure pridejo tudi noter trije slepi godci, stari možje, in zagodejo lepo. Videl sem ravno tu že pred štirimi leti te slepe sivoglavce. Zdelo se mi je, kakor da bi bili iz groba vstali, da ožive spomin nase, ki umira počasi in umrje slednjič, kakor vse na svetu. V gostilnici sem zapazil železnico, ki je prinašala dišeče jedi iz zgornjih izb in vozila prazne skledje nazaj! Zraven te železnice je bil telegraf, meden rog, po katerem se je moglo govoriti iz prvega nadstropja v drugo in nasprotno. To mi je pričevalo, da napreduje Trst v tehniških rečeh, in to misel so mi pozneje potrdili na novo zidano gledališče Armonia, stavbe na kolnici in Lloydov arzenal. Videl sem tudi, da napreduje idilično življenje, ker se je napravil na mestne stroške »publico giardino«; vendar še nisem mogel zvedeti, kdo vlada deželo »la cour d'amour«.

Tako, dragi bralec, sva končala svojo pot; ne zameri, da sem te vodil preveč po stranskih poteh in se nisem držal velike ceste, po kateri hodijo ali se vozijo navadno tudi potopisci. Nisem ti popisal vsakega grma, ne vsakega kamna ob cesti; bolje bo, da se vzdigneš sam in pogledaš vse to — črka je mrtva, pa oko je živo.

(Glasnik Slovenski 1859/II, str. 74—81.)